

Fuge

Krisha van der Male

Schrijver: Krisha van der Male

Coverontwerp: Krisha van der Male

ISBN: 9789403928890

© Krisha van der Male

Wat vooraf ging:

Weet je het nog? Wat er allemaal gebeurd is met Kristel tot nu toe?

Kristel dacht dat ze een gewone tiener was. Ze ging naar school, deed leuke dingen met haar vrienden en was tot over haar oren verliefd op Raff. Tot op die ene zomeravond alles veranderde. Kristel bleek niet normaal te zijn, zij en haar broers en zussen zijn de prinsen en prinsessen van Nihmfia, een verdwenen koninkrijk en Kristel is daar de troonopvolgster van.

Met elkaar maakte ze er het beste van. Ze werkte naar de kroning van Kristel toe, maar maakte met elkaar ook veel lol. Ze verborgen zich in Spanje en gingen op wintersport. Alleen toen ging alles mis, de troonzaal stortte in en Raff lijkt te zijn overleden, maar is dat wel zo?

Kristel twijfelt aan zijn dood, maar als hij nog leeft, waarom is hij dan niet bij haar? Kristel gaat door met haar leven en houdt vast aan haar herinneringen, maar wat moet ze dan als al haar herinneringen aan het afgelopen jaar worden uitgewist.

Nadat ze wakker is geworden in het ziekenhuis doet Kristel er alles aan om zich weer te herinneren wie ze nou eigenlijk is. Ondertussen neemt de dreiging in Nihmfia toe en wordt ze voor haar veiligheid verschillende keren weggestuurd. Alleen wat als het kwaad veel dichterbij is dan iedereen kan vermoeden...

Proloog

Raff

Woede doet me zwarte vlekken voor mijn ogen zien. Toen Sander een minuut of vijf geleden vertelde wat Rosalie en Kristel van plan zijn en hij ze niet tegenhoudt, sloegen bij mij alle stoppen door. Al een half jaar moet ik me gedeisd houden, in de schaduw leven. Niemand zelfs mijn ouders weten niet dat ik nog leef en nu moet ik opnieuw toe kijken. Als dit mis gaat raak ik haar kwijt, maar dan voorgoed.

“Hou je rustig,” zegt Kees tegen me.

Hij kan de boom in, met zijn ‘rustig’. Als ze niet snel actie ondernemen is Sander niet de enige met een blauwe kaak. Om Kristel te beschermen, zou ik echt alles doen.

“Het is geregeld,” zegt Rob, die de kamer binnen komt. “Wat heb jij gedaan?”

Rob is blijven staan en kijkt naar Sander die een zak diepvries erwten tegen zijn kaak gedrukt houdt.

“Iemand was vergeten dat hij in mijn huis logeert.”

Au. Die doet wel een beetje zeer, maar is misschien ook wel terecht. Natuurlijk had ik mijn vuist geen kennis hoeven laten maken met zijn gezicht, maar Kristel is buiten en ze loopt gevaar en deze mensen zitten binnen een beetje te niksen.

“O, vervelend,” zegt Rob en hij zegt tegen mij. “Goede klap. Als je geen koning wordt, zou je een goede wachter zijn.”

Koning worden? Alsof dat het belangrijkste is. Het enige wat ik wil is dat Kristel veilig is en als ze na al die tijd nog van me houdt, wil ik bij haar zijn en voor altijd bij haar blijven.

“Wat gaan we nu doen?” vraag ik met samengeknepen ogen.

“We?”

Met alleen dat ene woordje maakt Sander wel duidelijk dat hij mijn acties niet vertrouwt, maar ik vertrouw de wachters niet.

“Ja we. Ik ga niet weer zitten afwachten en ik ben er ook klaar mee om me telkens te moeten verstoppen.”

“Als ze je bij haar zien...”

Meer zegt Sander niet. Kees heeft zijn hand opgestoken als een strenge schoolmeester.

“Raff, als dit plan vandaag lukt, mag je naar haar toe. Ik wil dat je wacht tot wij de schutter en zijn contactpersoon hebben opgepakt. Daarna ben jij vrij om te doen wat je wil en om met haar te praten.”

Hoofdstuk 1

Zonder nog aandacht aan Rijk te besteden ren ik naar Raff toe en stort ik me in zijn armen. Zijn lippen voelen zacht en vertrouwt als ze de mijne raken. Tranen rollen over mijn wangen als ik hem aan kijk. Zijn haar is langer en hij heeft een baard, maar zijn bruingroenige ogen zijn nog precies hetzelfde als toen ik hem drie jaar geleden leerde kennen. Heel voorzichtig legt hij zijn hand op mijn wang alsof hij bang is dat ik tot stof zal vergaan als hij te veel kracht zet.

“Kristel,” fluistert hij.

Nu rollen er ook tranen over zijn wangen. Raff. Hij leeft nog en hij houdt van me. Met de rug van mijn hand wrijf ik de tranen weg en zet dan een stap naar achteren om hem nog beter te kunnen bekijken. Drie lange jaren was hij weg. Ze zeiden dat hij dood was, maar ik geloofde ze niet. Hoe kon ik dat ook, nadat ik de zegelring in de boomhut gevonden had. Maanden hield ik het geheim tot Martine er een keer tijdens het pizza bakken over begon. Alleen Raff wist van de geheime plek, hij had hem zelfgemaakt toen ik in Spanje zat voor mijn eigen veiligheid. Dat is tenminste wat de wachters graag zeggen. Alles wat zij doen wordt goed gepraat, omdat ik dan veilig ben. Mijn familie en mij voor een half jaar naar Spanje sturen, onze hele familie uit elkaar trekken en Rosalie in Frankrijk naar school laten gaan of Levi en ik die ons voor moesten doen als leerlingen van een internaat. Wat al die keuzes precies voor onze mentale gezondheid hebben gedaan, maakt ze niet uit.

“Waar was je?”

Mijn stem klinkt dik en een beetje schor, maar mijn vraag is duidelijk te horen. Raff pakt mijn handen vast, de zijne zijn groot, warm en vertrouwt.

“Dat is een heel lang verhaal.”

“Ik heb tijd.”

Er breekt een oprechte lach door op Raff zijn knappe gezicht.

“Zijn jullie klaar om te gaan?”

Achter me is Sander verschenen, ik draai me naar hem toe om te vragen waar we heen gaan, maar vraag in plaats daarvan.

“Wat heb jij gedaan?”

Sander zijn kaak heeft een paars gele tint en ziet er nogal pijnlijk uit. Sander antwoordt niet, maar kijkt langs me naar Raff die schuldig met een hand op zijn achterhoofd terugkijkt en mompelt:

“Ongelukje.”

“Heb je hem een klap gegeven?”

“Lang verhaal,” zegt Sander.

Ik knik, nog een lang verhaal dus. Het liefste zou ik gelijk door vragen, maar Raff pakt mijn hand vast en begint in de richting van mijn school te lopen. Als vanzelf volg ik hem.

Voor mijn school staat een zwarte bus met geblindeerde ramen geparkeerd. Voor de bus staan Rosalie, Alice en Rijk te wachten. Ze praten zachtjes met elkaar. Ineens voel ik een kleine schuldbewuste steek. Rijk wilde me iets vertellen, maar toen stond Raff er ineens en had ik alleen nog aandacht voor hem. Zonder verder nog na te denken was ik om Rijk heen gelopen en om Raff zijn nek gesprongen. Op dat moment had er niks of niemand meer om ons heen bestaan. Kan je het me kwalijk nemen? Mijn vriend was ineens opgestaan uit de dood, maar nu ik Rijk zo zie staan voel ik me dus schuldig. Ik wil naar hem toe lopen om mijn excuses te maken, maar Kees commandeert iedereen om in de auto te gaan zitten. Iedereen dus ook Rijk en Alice.

In de auto is het aangenaam warm en ik ben blij dat Raff mijn hand nog geen enkele keer heeft losgelaten. Al voelt het ook een beetje ongemakkelijk met Rijk

tegenover me. Hij heeft nog niks tegen me gezegd, terwijl Alice en Rosalie niet op kunnen houden met praten. Rosalie is opgelucht en blij voor me en Alice is vooral nieuwsgierig naar de jonge man die naast me zit en waar ik al zo veel jaren zo ontzettend veel van hou. Maar zoals ik dus al zei is Rijk, die tegenover me zit nogal ongemakkelijk. Hij zegt niets, maar kijkt me wel de hele tijd aan. Nou zou ik kunnen doen alsof ik het niet merk en me gewoon op Raff richten, maar iets in me zegt me dat ik hem gekwetst heb. Hij wilde me iets vertellen en toen stond Raff daar ineens, had ik dan niet naar hem toe moeten rennen? Wat was er dan gebeurd? Raff had weg kunnen lopen of kunnen denken dat ik hem niet herkende, maar ik zou hem altijd en overal herkennen.

Om maar ergens naar te kijken kijk ik naar Raff zijn hand in de mijne. Hij is groot, heeft lange vingers met heel kortgeknipte nagels. Als ik iets beter kijk zie ik kleine lichte streepjes over zijn vingers lopen. Littekens. Die had hij nog niet toen ik hem voor het laatst zag. Onwillekeurig vraag ik me af wat er de afgelopen drie jaar gebeurd is? Wat heeft hij allemaal moeten doorstaan om terug bij me te komen? Ik onderdruk de neiging om met mijn andere hand over de littekens heen te gaan. Ik wil niet dat hij het gevoel krijgt dat het iets ergs is of dat hij waar Rijk en Alice bij zijn moet vertellen waar hij ze gekregen heeft, of hoe... dat tweede wil ik zelf misschien niet eens weten.

Het busje stopt eindelijk voor het huis van Rijk. Op zijn gemak stapt hij uit, zegt iedereen nog even gedag en loopt dan langzaam bij de bus weg. Hoe verder hij bij ons vandaan is hoe beter ik me begin te voelen. De ongemakkelijke sfeer die er hing, neemt langzaam af en ik durf weer rustig adem te halen. De andere hebben de sfeer ook gevoeld want, nu Rijk weg is begint Rosalie opnieuw, maar voorzichtig een gesprekje met Alice.

Weliswaar over het weer, maar het is beter dan de beklemmende stilte die er eerst hing.